

CLARISSIMO, GENEROSISSIMO, AC COLENDISSIMO DOMINO, D. THOMÆ KENNEDY

A Kirkhill, Equiti Aurato, & Reip. Edinburgens Consuli Amplissimo, Viro vere Nobili, vivido Ingenio, sublimi Animo, concinna Venustate, Virtutibusdenique omnibus viro Heroe dignis insigniter condecorato: de Principe, de Patria, de Inclita hac Civitate, & alma Academia nominibus pluribus plurimum merito.

Ornatissimis, Aequissimis, Vigilantissimis, & Fidelissimis Dominis. D.D. Gilberto Eyff, Jacobo Nicolson, Georgio Sinclair, Ioanni Marjoribanks Prætoribus, Magni Princeps Edili, Edwardo Marjoribanks Thesaurario Urbis, Ioanni Murray Thesaurario Academiae, cæterisque Senatorii ordinis Patribus conscriptis, Dominis & Patronis nostris Amantissimis, Honoratissimis, & perpetim colendis.

Hæc ingenii primitias, Juvenes Candidati, hac vice ex Athenæo Regio JACOBI Sexti Edinburgens, cum Laurea Magistrali emittendi, in perpetuam Amoris & Honoris tesseram. D. D. C. Q.

Adamus Watt.
Æneas M'iver.
Alexander Brodie.
Alexander Brown.
Alexander Cowper.
Alexander Don.
Alexander Ferguson.
Alexander Miln.
Andreas Baird.
Andreas Burnet.
Andreas Johnston.
Andreas Lawder.
Carolus Largo.
David Carnigill.
David Cleland.

Georgius Barclay.
Georgius Mitchel.
Georgius Oliver.
Georgius Robison.
Georgius Shaw.
Gilbertus Ramsay.
Gulielmus Clerk.
Gulielmus Cowper.
Gulielmus Crawford.
Gulielmus Johnston Major.
Gulielmus Johnston Min.
Gulielmus Johnston Minim.
Gulielmus Keith.
Gulielmus McGeorge.
Gulielmus Rutherford.

Gulielmus Walker.
Henricus Bettie.
Henricus Ogle.
Hieronymus Jack.
Hugo Brown.
D. Jacobus Areskine.
Jacobus Baird.
Jacobus Brodie.
Jacobus Brown.
Jacobus Dowglass.
Jacobus Forrest.
D. Jacobus Grahame.
Jacobus Hamilton.
Jacobus Ker.
Jacobus Pringle.

Jacobus Smith.
Ioannes Craig.
Ioannes Ferguson Maj.
Ioannes Ferguson Min.
Ioannes Grahame Maj.
Ioannes Grahame Min.
Ioannes Hepburn.
Ioannes Hood.
Ioannes Miller.
Ioannes Murdoch.
Ioannes Pasley.
Ioannes Reid.
Ioannes Simpson.
Ioannes Vint.
Lodovicus Calderwood.

D. Marcus Carse.
Patricius Home.
Robertus Adams.
Robertus Chalmers.
Robertus Hollowell.
Robertus Johnston.
Thomas Burnet.
Thomas Currier.
Thomas Dobie.
Thomas Murray.
Thomas Paterson.
Thomas Smith.
Thomas Tod.
Thomas Wilson.
Zacharias McAlley.

THESES PHILOSOPHICÆ.

Nter Philosophos existeret, qui ex professo omnem omnino scientiam medio sustulerunt. Horum aliqui, novi putantur Academici, certitudinem solum proferentes, verisimilitudinem admitterunt. Pyrrhonicæ verò hæc etiam verisimilitudinem pernegant, omnia ex æquo incerta atque obscura statuantes. Nihilominus verum est omnes hæc opiniones, nulli unquam fuisse, nisi in sermonibus, disputationibus & scriptis, neminemque unquam serio his fidem obtinxisse; nam post omnes discursus, quibus conati sunt ostendere somnum a vigilia, sanam mentem a dementia non posse discerni, si tamen tantillum candoris his residuum sit, fatebuntur se neutiquam istis argutiis fidem habere potuisse, etiam si ex animo adlaborassent.

II. Si quis unquam eo usque processerit, ut dubitaret, an vigilaret, an sui compos. esset, an esset Sol, Luna, aut cætera externa, nemo saltem unquam dubitare poterit, quin ipse existeret, & cogitet; nam si dormiat, si veigilet; si mens illi sana si veigila sit, si fallatur, si ve non, certissimum ad minimum est, eum cogitare, & existere; cum impossibile sit, eum, qui cogitat, non esse. Atque ex hac cognitione clara, certâ, & indubitata, regulam formare possumus, ad eas omnes cogitationes pro veris & certis habendas, quæ, huius instar, claræ & distinctæ deprehenduntur. Quare

III. Præcipuum omnium scientiarum & solidissimum fundamentum merito habetur. Quicquid facultates nostræ de rebus clarè & distinctè perceptis pronuntiant, est verum. Quamvis principio huic sit firmiter adhaerendum, probari tamen non potest; cum omnis ratiocinatio illud necessario præsupponat. Quare magnum Cartesium in circulo lusisse opinamur; quando ab ideis Deum esse, & ab existentia Dei veritatem nostrarum facultatum astruere suscepit, veritas enim hæc est necessario præsupponenda, antequam ad certitudinem divinæ existentie assurgere possumus. Nihilominus certitudo, quæ facultatum veritate nititur, absolute infallibilis non est; fieri enim poterit, ut tales a natura simus comparati, ut nos semper fallant, etiam in his, quæ maxime clara & distincta apparent. Verum nuda hæc possibilitas assensum nostrum in clarè perceptis suspendere non debet, nedum labefactare. Non enim minore cum animi firmitudine his adhaeremus, quæ clarè à facultatibus nostris proponuntur, quam si nulla talis possibilitas esset; nec majore certitudine opus est; sufficere enim debet, quod talia in mentibus nostris principia reposita habeamus, quibus assensum negare non possumus. Quamvis omnes plus vel minus de principis hisce participant, plurimi tamen his male utendo sibi miserrime imponunt, & mentes, nescio quibus, idearum monstris pro veris rerum imaginibus replent. Est igitur munus & officium veræ Philosophiæ, nos docere verum facultatum nostrarum usum, quod maxime exequitur, quando nos monet ab omni temerario & præcipite iudicio sedulo esse cavendum, neque assensum præterquam clarè perceptis esse adhibendum.

IV. Compendiosissimam viam ad scientias ingreditur, qui ab his investigandis abstinere, quorum comprehendendorum spes nulla rationalis superest. Ex horum numero sunt omnes quæstiones istæ de Dei optimi maximi potentia, & generaliter illa omnia, quæ de Infinito participant; mens enim nostra finita cum sit, ad Infinitatem æquatur, hinc commodissima & brevissima solutio potest multarum quæstionum metaphysicarum, de quibus nunquam non disputabitur, quamdiu disputandi prurigne inficemur: Quia cum sint abstractæ animis, & a principis claris, & notis, valde remote, solutiones nunquam invenient, ac proinde inutilissimæ cuique esse respondere neque necesse, neque hoc viro Philosopho est indignum: quia ut tenet vulgare proverbium, Nescire quidam magna pars sapientiæ est. Sunt nihilominus plurima, quorum modus essendi est incomprehensibilis, cum tamen existentia sit certissima. Quomodo illa esse possint, nequimus concludere; cum tamen quod sint, clarissime cognoscimus. Quid æternitate incomprehensibilis? Quid tamen certum? Adeo ut qui horrenda cæcitate ipsam Dei cognitionem delevere, coacti fuerint Materiz, entium omnium vilissimæ, eam attribuerent.

V. Stoici Philosophorum durum genus, & asperum, in eas vires prudenter angustias conjecerunt, ut dolere nec posset aliquando, nec letari, nec ullis moveri visis. Immo tales volebant homines, qui, quamvis Phalaridis inclusi tauro, nullam vocem proferrent, quasi marcori essent, et omnis sensus expertes, quod dum præcipiunt, quantum in ipsis est, cor hominis detrahunt, convelluntque Lycurgæo more virescentes Naturæ campos, ac utilla simul cum inutilibus excindunt. Quare cum Academicis, Peripateticis, omnique pene humano genere censemus, immoderatas passiones oportere corrigi, at ubi rationi deferunt, utiliter retineri; omnino vero stultis convelli, nec posse, nec expedire. Suadet enim experientia, mortalium functiones, passionibus valde jvari. Pronuntiat enim Plutarchus, lib. de Virtute Morali, passiones (inquit) si ex animo tollantur, ipsam rationem, in multis sequebatur futuram, perinde ac navem a vento, vel aurigam a vehiculo destitutam. Sunt insuper materia vitium, & sicut, absumptio patibulo ignis extinguitur, ita passionibus avulsis, inter remanet virtus & ovis.

VI. Quamvis Justitia sit inter cardinales virtutes præcipua, ceterarumque decus & splendor, suam nihilominus præstantiam & originem, quasi

ducta a corruptis hominum moribus. Inclinat ad jus suum cuique tribuendum. Atque cum fundetur non in gratia, ut voluere olim Anabaptistæ, nec in pacto, ut perperam supponit Hobbius, sed in natura rationali. Hinc colligere licet, inter homines & bruta animalia iustitiam firmiter locum habere non posse. Potest tamen in ordine ad Infantes, & ratione imbecillos: quia in his, quamvis facultates sint ligatæ, sublatæ tamen non sunt. Atque cum supremis rerum omnium Dominus suum obtineat dominium ex titulo creationis, & non a placito, aut arbitrio suo, certum est illum non posse dominium suum alienare, aut novum aliquod aliunde acquirere. De dominio duorum in solidum in unam & eandem rem, num scilicet, detur? Plurimum contendunt Scholastici, aut qui in partem affirmantem Inclinant, videntur proplus ad veritatem accedere: utique tamen his ferveat semper oppositio: Juris: sed quo jure, aut qua ratione, non constat; cum illi, instans duntaxat donationis intelligent, hic vero tempus notabile. An si quis dixerit dominium in solidum duorum, aut plurium, posse per plura aliquando instantia perseverare, quæ ratione refelli poterit, non novimus.

VII. Quamvis consuetudo valgo alicuius lex non scripta, si tamen fuerit in re illicita, & iniuncta mala, vim legis habere non potest: lex enim vim habet obligandi, atque certum est neminem obligari posse ad malum. Neque consuetudo alicuius privatae personæ, aut familiaris transire potest in legem; cum penes illas non sit legislativa potestas. Sola igitur consuetudo totius Reip. Civitatis, Provinciæ, aut alicuius communitatis ascendere potest ad dignitatem & naturam legis, hæc de quavis consuetudine est intelligendum, sed illa duntaxat quæ est antiqua, & a Principe non prohibita, & circa res graves & honestas, atque a populo constanter observata: hoc enim in casu omnia adunat saltem virtualiter & interpretative, quæ ad constitutionem legis requiruntur.

VIII. Jus Gentium (definitur Justin.) est jus positivum, quod, usu exigente, & humanis necessitatibus, Gentes sibi constitunt. Distinguitur semper a jure civili; quia jus hoc Provinciam duntaxat, aut regnum aliquod, nunc, vel olim unum Principis subiectum respicit; illud vero ad omnes, vel pene omnes Gentes se extendit. Ad distinctionem Instituitur inter jus Gentium, & jus naturæ, est opus difficultatis plenum. Nullam enim novimus Legem, quæ omnes, vel pene omnes Gentes obligat, quæ non est de jure naturali. Lex equidem omnis, saltem positiva, vel est a superiore aliquo, vel ex mutuo Gentium consensu, atque manifestum est jus Gentium, quatenus a jure naturali distinguitur, a neutro hoc fonte fluere, aut dimanare posse, quia nulla Gens libera, agnoscit aliam se superiorem, neque constat de generali aliquo consensu omnium Nationum, imo videtur moraliter impossibile, ut omnes in uno aliquo consentiant, cum tanta sit inter illas, cum morum, tum opinionum varietas. Concludimus igitur, vel nullum omnino dari jus Gentium, vel si detur, necessario coincidere cum jure naturali, & ab illo, solo nomine differre.

IX. Viam aperuit clarissimus Cartesius, ad universi partem corpoream meliore Physiologia explicandam, quam novierit priora secula; mundum enim aspectabilem in simplicissima principia, Materiam nempe variet figuratam, & Motum diversimode Implicatam resolvit. Et post investigatas Geometrico calculo figurarum, motuumque proprietates, totius Naturæ Historiam cum Legibus motus, & figurarum tantum non contententem exhibuit. Sed cum nihil sit ex omni parte perfectum, magnum hoc magni huius viri molimen a plurimis vellicatur, nec immerito; ad leges enim Mechanicas cuncta rerum Phænomena expendit, cum tamen pauca, si ulla, sine Ministerio alicuius principii immaterialis, commodè explicari possint: Insignis nihilominus est Mechanicæ usus in negotiis naturæ, sed qua parte deficit, est procul dubio allunde supplendum.

X. Prima Cartesiana Physiologiæ Hypothesis, & ceterarum omnium veluti fundamentum & basis, est, omnem & quamlibet extensionem mente intelligibilem, veram atque perfectam substantiam esse, verum & solidum corpus, ipsamque ætèrque materiam: Cum autem mens clare percipiat infinitum quoddam & Immensum spatium existere, nullumque in ejusdem modo extensione fines & terminos occurrere debere, infinitam illam dixit, saltem dicere debuit Cartesius; vox enim Indivisi: quam usurpat, aliter explicari non potest; certum enim est mentem manifestò videre nullo posse esse fines aut terminos in extensione; at si indefinita tantummodo esset, sciret profecto aliquos in ea fines & terminos esse debere, et si eos assignare, vel demonstrare non posset. Id videns Benedictus Spinoza, vir emundæ mentis & Cartesiana mysteria haud leviter Initiatus, audacter Materiam, substantiam infinitam pronuntiavit. Jam vero dum Mens infinita spatia cogitat, nihil in his reperit, quod eorum causa esse poterit, ergo æterna esse videt, at quicquid a se existit, infinitum planè est, si ve substantia infinitè perfectæ, atque adeo ipsemet Deus; per se enim, & a se existere, id ipsum est, quod Mens, ut excellens, & perfectissimum cogitare queat, & quo nil excellentius aut perfectius sibi fingere potest. En ut ex tantilla re, quæ est spatium tale intellectum, ens prorsus infinitum, & æt. Deum Opt. Max. necessariâ consequentiâ deduximus. Quamvis plura debemus pie Cartesi manibus, quam ut magnum illius nomen turpi aliqua nota inquinemus (novimus enim illum in rebus fidei causam admodum fuisse) tamen tamen est illud, fundamenta

jecisse, super quibus absurda & detestanda hæc dogmata eriguntur, vel saltem erigi possent.

XI. Usus & utilitatem Philosophiæ experimentalis, plurimis evincit argumentis magnum illud Regiæ societatis ornamentum, Robertus Boyle. Neque meliore modo gentium rerum causas nos indagare posse existimamus, quam si eosdem mirificos naturæ effectus, & operationes, quas ipsa per se, & infuso quodam instinctu præstat, nos juxta intentam naturæ prototypæ analogiam solentis artis industria exhiberemus. Intimam nihilominus rerum omnium naturam, essentiam, & proprietatem, singularemque rerum intimas compositiones, mixturas, occultosque proprietatum nidos penetrare, nulli mortalium concessitur. Unde experientiarum opem tametsi adinstar simularum, naturæ prototypæ nonnulli imitari conentur; veras tamen hoc ipso & legitimas naturæ operationes, nisi per quandam similitudinis umbram, attingere non valeamus. Atque ex hisce apparet mirum non esse Philosophiam Naturalem, tot tenebris involutam, tot placitorum monstris deformatam, in hunc usque diem permanisse. Philosophi siquidem Scholastici, universali principiorum cognitione contenti, uti ad causas proximas rerum non descendunt, ita quoque non nisi remotam & planè abstractam, de compositione, & resolutione rerum naturalem cognitionem mundo exhibere poterunt.

XII. Plurimas debemus gratias felicissimo huius seculi Ingenio, quod inter alia summi acuminis, ac utilitatis invenit nobis Microscopium, propinaverit, beneficio cujus mundum novum in antiquo solentior nonnulli detexerunt. Oculis hoc vitro multis facile videbit in semine plantarum, ipsammet plantas, cum omni partium varietate, quæ in illis adultis cernitur. Ita quando femina terris committuntur, non tam nova generatio, quam accretio, & partium infinitarum expansio est expectanda. Num vero Hypothesis hæc in animalibus etiam obtineat, sunt qui dubitant. Est enim tamen non deesse, qui opinantur etiam in eorum semine esse ipsammet animalia, cum omni organorum apparatu, atque rem ita se habere, audacter affirmat Ioannes Læwenhook, atque profuturæ sit in semine masculo plurimum animalium haud semel plures animalculorum myriades vidisse. Sed num revera viderit, an se duntaxat vidisse somniaverit, non moror: nam si vera ita se habuerit, si ve non, præcipuum tamen de animalium Genesi difficultatem intactam dimittit, nempe, quodnam sit Agens illud, quo materia dirigitur in animalculis hisce primum formandis.

XIII. Quamvis anima in primo, quo creatur, articulo, unitur; & per necessarias unionis leges corpus afficit, & ab eodem rursum afficitur; & quamvis reciprocos hic influxus sit perpetuus, & interpellationem nullam admittat, cum tamen se habeat non per modum efficientiæ, sed potius per modum mutue dependentiæ, nullus poterit legitimè aliquā consequentiâ inde inferre, animam in statu unionis esse in perpetua aliqua cogitatione: nam ut actu cogitet, requiritur idoneam corporis dispositionem, quam cum in embryone, & foetu noudum edito non obtineat, videtur sponte suâ cadere controversia ista, tanto cum animorum motu in confederatis Provinciis non ita pridem agitata; nempe num infans in utero peccare, & vitiosos habitus ante partum factum contrahere poterit.

XIV. Plurimas debent gratias bruta animalia Ignatio Paredi Muth. Paris. & Thome Wallis. Med. Doct. qui perceptionem per injuriam a Cartesio diu illis ereptam, nunc tandem restituerunt. Quibus ex uberiore gratia ratiocinandi facultatem saltem aliqualem, concedunt alii. Ne tamen quis putet Authores hosce quidquam humanæ dignitati detrachere, cum ratiocinatio (ut optime observat Helmont. & post illum Charleton.) non est differentia hominis, neque prædicam maximam illius perfectionem exprimens; sed quid ab illo separabile, & æt. cum aliis commune. Nimirum tamen est beneficiorum prodigum Fran. Glisson. qui in Tract. non ita pridem edito, de Vita Naturæ, per universam universi materiam non perceptionem modo, sed appetitionem etiam promiscuam manu dispergit. An affectiones hæc, non possumus non plurimum dammare, cum videantur imple ex-cogitate ad mentes humanas, & res cunctas immateriales & rerum universitate funditus tollendas.

XV. Quamvis Astrologia sit humani Ingenii maximum vanitatis monumentum, per omnia tempora secula, magnum nomen, & primariam inter sublimes scientias sedem vix unquam non obtinuit Paganicæ Orientalium superstitioni natales debet. Apud hosce Sydera inter præcipua Deorum numina habebantur: quare mirum non est, si rerum humanarum curam his demandaverint. Hunc Ethnici fœderum ipsi Ethnici sepe suspensæ, avidè nimis amplæ sunt Christiani, & miris indes incrementis auxerunt. Nullo tamen in ævo defuere nonnulli delicatioris ingenii, qui rancidam hanc artem, præsertim Genethliacam & horariam nunquam non nanciscunt. Necromantiam vero, & Geomantiam aliisque illicita puri Id. huius seculi germina prorsus damnavit. Atque postquam novum Naturæ Schema, & clariorem Cœlestium Corporum notitiam in mundum Philosophicum introduxerat Clariss. Carol. hæc Scientiarum spectra, tanquam noctis umbræ, ad Solis adventum avolarunt.

Dicimus hæc Philosophia A.D. O.M. præparabatur supernis juvenis, sub Præsidio ANDRÆ MASSÆ in Auditorio Publico, die Julii 11. Ann. ætæ Christianæ, 1697.